

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca M. K. kao predsjednika vijeća, te J. M. i Lj. P., kao članica vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice D. B. H., kao zapisničarke, u prekršajnom postupku protiv okrivljenika X. d. o. o. Z., kao pravne osobe, te E. S. i R. K., kao odgovornih osoba u pravnoj osobi, zastupanih po branitelju Z. K., odvjetniku odvjetničkog društva B.&p. d. o. o. iz Z., zbog prekršaja iz članka 101. stavka 1. točke 2. i 4. i stavka 3. Zakona o leasingu ("Narodne novine" broj 135/06), rješavajući o žalbama okrivljenika X. d. o. o. Z., kao pravne osobe, te E. S. i R. K., kao odgovornih osoba u pravnoj osobi, podnijetima protiv presude Prekršajnog suda u Zagrebu od 15. veljače 2013. godine, broj: VI-G-6976/10, na sjednici vijeća održanoj dana 12. lipnja 2013. godine

pre s u d i o j e

I. Žalbe okrivljenika X. d. o. o. Z., kao pravne osobe, te E. S. i R. K., kao odgovornih osoba u pravnoj osobi, odbijaju se kao neosnovane, a pobijana presuda se potvrđuje.

II. Ako okrivljenici plate dvije trećine izrečene novčane kazne u roku od 15 dana od primitka ove presude, novčana kazna smatrat će se plaćenom u cjelini.

Obrazloženje

Pobijanom presudom okrivljenici X. d. o. o. Z., kao pravna osobe, te E. S. i R. K., kao odgovorne osobe u pravnoj osobi, proglašeni su krivima i kažnjeni ukupnim novčanim kaznama, okrivljena pravna osoba u iznosu od 100.000, 00 (stotisuća) kuna, a svaka odgovorna osoba u iznosu od 20.000,00 (dvadesettisuća) kuna, zbog prekršaja iz članka 101. stavka 2. točke 2. i 4. i stavka 3. Zakona o leasingu, činjenično opisanih u izreci prvostupanjske presude.

Za pojedine prekršaje okrivljenicima su utvrđene novčane kazne u iznosima od dva puta po 50.000,00 (pedesettisuća) kuna pravnoj osobi, te dva puta po 10.000,00 (desettisuća) kuna svakoj odgovornoj osobi.

Istom presudom okrivljenici su obvezani i na plaćanje troškova prekršajnog postupka u iznosima od po 300,00 (tristo) kuna, svaki.

Protiv pobijane presude okrivljenici su pravodobno putem branitelja podnijeli žalbe u kojima izrijekom navode da iste podnose zbog bitne povrede odredaba prekršajnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o prekršajnopравnim sankcijama.

U žalbama međusobno suglasno navode daje pobijanom presudom počinjena bitna povreda odredaba prekršajnog postupka, jer se presuda ne može ispitati u odnosu na vrijeme počinjenja inkriminiranih prekršaja, ističući da je potrebno utvrditi točan datum kada su okrivljenici bili u obvezi sklopiti ugovor o leasingu u pisanom obliku, kako bi se otklonila eventualna procesna smetnja nastupa zastare progona. Činjenično stanje ostalo je pogrešno i nepotpuno utvrđeno, jer HANFA u svom zapisniku o nadzoru izražava sumnju u postojanje ugovora o leasingu, a u prvostupanjskom postupku nisu provedeni pravno relevantni dokazi, time da im nije omogućeno izjašnjavanje o provedenom dokazu, sudjelovanje u postupku i iznošenje obrane. Ističu i da u postupku nije ispitan svjedok B. K. koje je upravo bio zadužen za sklapanje predmetnog ugovora o leasingu te je isti svoju pisanu izjavu ovjerio kod javnog bilježnika. Dalje navode, ponavljajući obranu, daje unutarnja kontrola ustrojena na odgovarajući način, ističući daje osigurano praćenje rizika i da su donijete mjere za ograničenje rizika.

Novčane kazne, u slučaju da su krivi za inkriminirane prekršaje, previsoke su, jer je u postupku utvrđeno samo postojanje olakotnih okolnosti, pa kako otegotnih okolnosti nema, novčane kazne trebalo je izreći ispod propisanih minimuma, jer bi i ublaženim kaznama bila postignuta svrha kažnjavanja. Zbog navedenog, valja ih osloboditi krivnje, podredno predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

Predlažu da se zbog razloga navedenih u žalbama, žalbe prihvate.

Žalbe nisu osnovane.

Rješavajući predmet i ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe članka 202. stavka 1. Prekršajnog zakona („Narodne novine“ broj 107/07 i 39/13), uz ocjenu navoda žalbi okrivljenika, Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske našao je da je prvostupanjski sud na temelju potpuno i točno utvrđenog činjeničnog stanja pravilno primijenio materijalno pravo, pravilno pravno označivši djela okrivljenika kao prekršaje iz primijenjenih propisa, da na štetu okrivljenika nisu povrijeđene odredbe prekršajnog materijalnog prava i da u predmetu nije nastupila zastara prekršajnog progona, niti su počinjene povrede na koje žalitelji u žalbama ukazuju.

Žalbeni navod okrivljenika prema kojem se presuda ne da valjano ispitati u odnosu na vrijeme počinjenja prekršaja, ukazuje se neosnovanim.

Naime, okrivljenicima se točkom 1. izreke pobijane presude na teret se stavlja prekršaj iz članka 101. stavka 2. točke 4. i stavka 3. Zakona o leasingu, da do dana 14. listopada 2008. godine s društvom Y. do. o. o. kao primateljem leasinga nisu sklopili ugovor o operativnom leasingu u zakonom propisanom pisanom obliku.

Člankom 101. stavkom 2. točkom 4. i stavkom 3. Zakona o leasingu propisan je kao prekršaj propust leasing društva i odgovorne osobe u leasing društvu da ugovor o leasingu sastave u skladu s odredbom članka 36. istog Zakona.

Člankom 36. Zakona o leasingu propisan je sadržaj i oblik ugovora o leasingu, time da je stavkom 3. propisano da ugovor o leasingu mora biti sklopljen u pisanom obliku.

Člankom 16. Prekršajnog zakona vrijeme počinjenja prekršaja određeno je kao vrijeme kada je počinitelj radio ili je bio dužan raditi, bez obzira na to kada je nastupila posljedica prekršaja.

Budući da je dana 14. listopada 2008. godine započeto izvršenje ugovora pozivanjem primatelja leasinga na plaćanje, to je točka 1. izreke presude u odnosu na vrijeme počinjenja inkriminiranog djela, sročena na način da sporni ugovor nije sklopljen do dana 14. listopada 2008. godine, jasna i određena.

Kako, dakle, u sastavu pobijane presude nisu nađene nepravilnosti, neutemeljenim se ukazuje žalbeni navod o počinjenoj apsolutno bitnoj povredi prekršajnog postupka.

Neosnovano žalitelji ukazuju i na nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, osporavajući dokaznu snagu dopisa primatelja leasinga te ističući da im nije omogućeno izjašnjavanje o provedenom dokazu, sudjelovanje u postupku i iznošenje obrane, kao i da u postupku nije ispitan svjedok zadužen za sklapanje predmetnog ugovora o leasingu.

Naprotiv, činjenično stanje u postupku je potpuno i točno utvrđeno u odnosu na inkriminirana djela.

Naime, prvostupanjski sud u provedenom postupku pročitao je pisane obrane okrivljenika, a potom proveo detaljan dokazni postupak tijekom kojeg je ispitan svjedok S. H., viši savjetnik Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga te je napravljen uvid i pročitani su materijalni dokazi koji prileže spisu, pa po provedenom dokaznom postupku, ocjenjujući savjesno po slobodnom uvjerenju svaki od dokaza zasebno, kao i u svezi s ostalim dokazima, izveo pravilan zaključak da su se u ponašanju okrivljenika kritične zgode stekla sva obilježja prekršaja koji im se stavljaju na teret, pri čemu, osim samog očitovanja društva Y. d. o. o. od 23. siječnja 2013. godine da ugovor o operativnom leasingu nikada nije potpisan, i drugi provedeni dokazi govore upravo o tome da okrivljenici s primateljem leasinga nisu sklopili ugovor u zakonom propisanom pisanom obliku.

U opisu inkriminiranih djela jasno su, logično i određeno navedene sve činjenice i okolnosti iz kojih proizlaze obilježja prekršaja iz primijenjenog propisa, a razlozi presude također su jasni, određeni i nisu proturječni niti međusobno, niti sa izrekom, a niti sa stanjem spisa, pri čemu je prvostupanjski sud za svaku odluku dao valjane razloge. Stoga navodi žalbe ne dovode u sumnju pravilnost činjeničnog utvrđenja, niti pravne oznake djela.

Za odluku o krivnji okrivljenika prvostupanjski sud dao je valjane i obrazložene razloge koje prihvaća i ovaj sud, a navodi žalbe ne ukazuju na postojanje takvih činjenica i takvih okolnosti koje bi dovele do drugačije ocjene provedenih dokaza.

Razmatrajući odluku o kazni, koja je po mišljenju okrivljenika prestroga, za što navode brojne razloge, ovaj sud nije utvrdio postojanje okolnosti koje bi bile takvog značaja da bi bilo opravdano ublažavanje novčanih kazni, dok za primjenu mjere upozorenja nisu ispunjeni uvjeti propisani člankom 43. stavkom 1. Prekršajnog zakona, budući da su za prekršaje koji se okrivljenicima stavljaju na teret propisane novčane kazne u iznosima koji su veći od 5.000,00 kuna.

Ovaj sud nalazi da kazne nisu prestroge, te da će se tako odmjerenim kaznama postići svrha kažnjavanja i da okrivljenici ubuduće neće činiti ovakve ili slične prekršaje, odnosno da će postići kako opća, tako i posebna svrha izricanja prekršajnih sankcija, dakle svrha specijalne i generalne prevencije.

Kako je u međuvremenu, do održavanja sjednice drugostupanjskog vijeća, na snagu stupio Zakon o izmjenama i dopunama Prekršajnog zakona („Narodne novine“ broj 39/13) i člankom 152. stavkom 3. Prekršajnog zakona propisao da će se novčana kazna smatrati u cjelini plaćenom ako osuđena osoba plati dvije trećine izrečene novčane kazne, odlučeno je kao u točki II izreke.

Zbog izloženih razloga trebalo je žalbe okrivljenika kao neosnovane odbiti i riješiti kao u izreci.

Ova presuda je pravomoćna.

U Zagrebu, 12. lipnja 2013. godine

Zapisničar

D. B. H., v. r.

Predsjednik vijeća

M. K., v.r.

Presuda se dostavlja Prekršajnom sudu u Zagrebu, u 7 otpravaka: za spis, okrivljenike, branitelja i ovlaštenog tužitelja.

Suglasnost ovog otpravka s izvornikom ovjerava

I. L.